

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **T.P.**, bytem ...
zastoupen daňový poradcem Ing. Ladislavem Kubicou, se sídlem
Rokycanova 1929, Sokolov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č.j. 28162/17/5300-21442-712226,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č.j. 28162/17/5300-21442-712226 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí – platebnímu výměru na pokutu za nepodání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

následného kontrolního hlášení vydanému Finančním úřadem pro Karlovarský kraj dne 3. 3. 2017 pod č.j. 172492/17/2406-50524-404707 (dále jen „platební výměr“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Platebním výměrem byla žalobci podle § 101h odst. 1 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“ či „ZDPH“), uložena pokuta za nepodání následného kontrolního hlášení na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení za období 4. čtvrtletí 2016 ve výši 30.000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že dne 3. 3. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí o uložení pokuty za pozdní podání Kontrolního hlášení k dani z přidané hodnoty dle § 101h zákona o dani z přidané hodnoty za období 4. čtvrtletí roku 2016. U žalobce šlo o daňovou povinnost ve výši 4.059 Kč. Vlastní daňové přiznání bylo na velmi malou částku, pokuta drakonicky přesahuje vlastní daň. Pozdní podání tohoto hlášení nezasáhlo podstatným způsobem do možnosti vyměřit daň, případně zkontrolovat daň souvisejících daňových subjektů, protože kontrolní hlášení neobsahovalo žádné významné částky (viz příloha). Podávání kontrolních hlášení v zákonem neupravené a svým rozsahem nepřiměřené formě shledal Ústavní soud jako neústavní zásah do práv občanů. Přestože Ministerstvo financí a Generální finanční ředitelství ve svých proklamacích sdělovaly, že zvláště v počátku zavedení kontrolního hlášení budou postupovat s tolerancí k nezávažným pochybením daňových subjektů, bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalobce se proti udělení pokuty odvolal, ale žalovaný shledal postup jako přiměřený. Výše pokuty je neodůvodnitelně nepřiměřená pochybení žalobce. Nepřiměřeným způsobem zasahuje do hmotných práv žalobce a vymyká se několikanásobně stanovené dani v průběhu několika let.
3. Žalobce dále uvedl, že odkazuje na souběžně podanou žalobu na udělení pokuty za období 1. čtvrtletí roku 2016, kdy součet pokut dosahuje částky 80.000 Kč a její okamžitá úhrada je pro žalobce dost obtížně splnitelná bez podstatného zásahu do výživy rodiny. S ohledem na udělení pokuty v úrovni, která několikanásobně překračuje vlastní daň, u subjektu, který vykazuje nízký daňový obrat, a stanovení těchto pokut částkou neumožňující toleranci a zohlednění míry závažnosti pochybení, spolu s neústavností zákonného znění ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty, se žalobce obrací na soud, aby přezkoumal rozhodnutí správního orgánu a shledal, že uvedená sankce je nepřiměřená a nezákonná s ohledem na znění základních zásad daňového řádu a Listiny základních práv a svobod.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že i nadále setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a plně odkazuje na skutečnosti v něm uvedené a obsah předkládaného správního spisu. Dle žalovaného následky za porušení povinnosti související s kontrolním hlášením stanoví § 101h odst. 1 ZDPH. Pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši: 1000 Kč, pokud jej dodatečně podá, aniž by k tomu byl vyzván; 10.000 Kč, pokud jej podá v náhradní lhůtě poté, co k tomu byl správcem daně vyzván; 30.000 Kč, pokud jej nepodá na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení; nebo 50.000 Kč, pokud jej nepodá ani v náhradní lhůtě. O povinnosti platit pokutu rozhodne správce daně podle § 101h odst. 4 ZDPH platebním výměrem a současně ji předepíše do evidence daní. Platební výměr vydaný správcem daně je tak pouze deklaratorním rozhodnutím, kterým je plátcí daně oznámena povinnost uhradit pokutu, jež plátcí vznikla přímo ze zákona. Pokuta je podle § 101h odst. 5 ZDPH splatná do 15 dnů od právní moci rozhodnutí o pokutě. Účinná právní úprava přitom neumožňuje správci daně správní úvahou ovlivnit,

zda či v jaké výši bude pokuta dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH platebním výměrem uložena. Pokud jsou splněny podmínky vzniku povinnosti uhradit tuto pokutu obsažené v § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH, je správce daně povinen uložit plátcí daně uhradit předmětnou pokutu, a to právě v té výši, která je stanovena ZDPH. Dne 22. 1. 2017 podal žalobce kontrolní hlášení za období 4. čtvrtletí roku 2016, evidované pod č.j. 43721/17. Vzhledem k tomu, že prvostupňovému správci daně vznikly pochybnosti o údajích uvedených v kontrolním hlášení, vydal dne 8. 2. 2017 pod č.j. 103937/17/2406-50524-404707 výzvu ke změně, doplnění či potvrzení údajů do 5 pracovních dnů od oznámení této výzvy. Výzva byla doručena do datové schránky žalobci dne 12. 2. 2017. Lhůta pro podání následného kontrolního hlášení marně uplynula dne 17. 2. 2017. Žalobce podal následné kontrolní hlášení za období 4. čtvrtletí roku 2016 až dne 20. 2. 2017 a bylo zaevidováno pod č.j. 154070/17. Dne 3. 3. 2017 vydal prvostupňový správce daně platební výměr pod č.j. 172492/17/2406-50524-404707 na pokutu za nepodání následného kontrolního hlášení ve lhůtě stanovené výzvou ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů uvedených v kontrolním hlášení ve výši 30.000 Kč. Vzhledem k tomu, že v daném případě byly naplněny podmínky skutkové podstaty uvedené v § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH, byl prvostupňový správce daně povinen pokutu za nepodání následného kontrolního hlášení ve stanovené lhůtě na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uložit, a to ve výši 30.000 Kč. Tato pokuta vzniká ex lege, tedy ze zákona, správce daně tak nemůže správní úvahou ovlivnit, zda či v jaké výši bude tato pokuta uložena.

5. Žalovaný dále uvedl, že ve věci individuálního posouzení důvodů vedoucích k nepodání následného kontrolního hlášení obsahuje ZDPH jiný institut, a to prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení, který je obsažen v § 101k ZDPH. Postup orgánů Finanční správy České republiky ve věci prominutí těchto pokut je poté blíže upraven samostatným pokynem Generálního finančního ředitelství GŘŘ-D-29 ve znění Dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2017. V případě, že daňovému subjektu ve včasném podání následného kontrolního hlášení bránily důvody, které lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, správce daně může tak tyto důvody posoudit v samostatném řízení o prominutí pokuty uložené předmětným rozhodnutím. Navíc Generální finanční ředitelství právě v Dodatku č. 1 výše uvedeného pokynu rozšiřuje možnosti prominutí pokut u kontrolního hlášení, a není tak pravdou, že by nepostupovala finanční správa u daňových subjektů tolerantně, ba naopak další možnosti prominutí pokut jsou spíše úlevou pro daňové subjekty. Ohledně námitky, ve které žalobce tvrdí, že Ústavní soud shledal podávání kontrolních hlášení za neústavní zásah do práv občanů, žalovaný konstatoval, že právě naopak Ústavní soud neshledal neústavnost sankčního mechanismu upraveného § 101h ZDPH. „...*Ohledně navrhovatelí namítaného neústavního deficitu sankcí spojených s porušením povinností vztahujících se ke kontrolnímu hlášení, je v první řadě nutno poukázat na v mezidobí přijatou právní úpravu s účinností od 29. 7. 2016. Nová ustanovení § 101j a § 101k zákona o dani z přidané hodnoty byla do zákona vložena již zákonem č. 243/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím celního zákona. První z nich stanoví, že povinnost uhradit pokutu za dodatečné podání kontrolního hlášení bez výzvy správce daně nevzniká, pokud v daném kalendářním roce nedošlo u plátce k jinému prodlení při podání kontrolního hlášení. Druhé ustanovení umožňuje správci daně zcela nebo zčásti prominout pokutu, jestliže k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, a to aniž by byl vázán návrhem plátce. Odtud je zřejmé, že hlavní důvody, pro které navrhovatelé pokládají ustanovení § 101h za protiústavní, tedy fixní sankce bez možnosti jejich prominutí nebo modifikace a s nimi spojená nemožnost správního orgánu individuálně věc posoudit a pokutu moderovat, byly touto novelizací odstraněny. ... Ústavní soud proto nedospěl k závěru o neústavnosti sankčního mechanismu upraveného ustanovením § 101h zákona o dani z přidané hodnoty.*“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2016, sp.zn. Pl. ÚS 32/15).
6. K námitce žalobce, že prvostupňový správce daně i žalovaný postupovali při vydání sankce nepřiměřeně a v rozporu se zákonem, žalovaný uvedl, že správce daně je dle základních zásad správy daní povinen postupovat v souladu se zákony a jinými právními předpisy, přičemž musí ctít zásadu legitimního očekávání [viz § 5 odst. 1 a § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“)]. Podle § 5 odst. 2 daňového řádu může činit pouze to, co mu zákon výslovně dovoluje. Svévolné odchýlení se od zákonného ustanovení by představovalo porušení těchto zásad a

z toho vyplývající jeho nezákonný postup.

7. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné a napadené rozhodnutí netrpí nezákonností žalobcem tvrzenou. Žalovaný považuje za prokázané, že jak žalovaný v průběhu odvolacího řízení, tak i správní orgán prvního stupně naplnily v přezkoumávaném případě dikci zákona. Zároveň má žalovaný za to, že je zcela nepochybné, že nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí.

IV.

Replika

8. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný obhájí svůj postup a protiústavnost sankcí obchází tvrzením, že má možnost moderovat sankce postupem prominutí. Sám si však vytvořil takové mechanismy a podmínky rozhodování o modraci sankce, že lze jen velmi těžko splnit kritéria daná mimo zákonným opatřením žalovaného o prominutí sankcí. Žalobce podal žádost o prominutí sankcí dle § 101k ZDPH. Žalovaný na tyto žádosti reagoval zamítavým způsobem s velmi povšechným odůvodněním, ze kterého je zřejmé, že se konkrétními okolnostmi vzniku provinění žalobce nijak nezabýval. Proklamovaná tvrzení Finanční zprávy, viz sdělení ve veřejných sdělovacích prostředcích, že především první rok zavedení kontrolního hlášení nebudou udělovány sankce v nepodstatných porušeních, se v tomto případě nijak nenaplnila. Lze přitom tato sdělení považovat za veřejný příslib správního orgánu, který následně zcela formálním postupem vůči žalovanému (správně zřejmě: žalobci) nenaplnil. Rozhodl téměř po dvou letech, že byl porušen zákon, zcela formálně se vyjádřil k institutu prominutí a osvědčil tak postup, že není podstatou daňového řízení stanovit daň správně a s respektováním oprávněných zájmů žalobce, ale pomocí sankcí dovedených ad absurdum vybrat do státního rozpočtu jakoukoliv částku. O žádosti k prominutí sankcí žalovaný rozhodl dne 9. 10. 2017. Bez dalšího prodlení pak žalovaný dne 24. 10. 2017 vyhotovil vyrozumění o daňovém dluhu žalobce s poučením/pohrůžkou o vymáhání dluhu exekucí, což vede přímo k likvidaci žalobce v jeho výdělečné činnosti. Nelze předpokládat, že by žalobce uspěl s žádostí o úhradu dluhu ve splátkách, a proto žádá soud, aby s přihlédnutím k okolnostem případu uplatnil na danou žalobu ustanovení o přednostním projednání a rozhodnutí o věci.

V.

Posouzení věci soudem

9. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. Podle § 101h odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši 30 000 Kč, pokud jej nepodá na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení.
12. Žalobce podal dne 22.1.2017 kontrolní hlášení za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí 2016 přičemž všechny základy daně určil částkou 0 Kč. Výzvou ke změně, doplnění nebo

potvrzení údajů prvoinstančního orgánu ze dne 8.2.2017 bylo žalobci uloženo „do 5 pracovních dnů ode dne oznámení této výzvy údaje změnit, doplnit nebo původní údaje potvrdit, prostřednictvím následného kontrolního hlášení“. V odůvodnění výzvy bylo uvedeno, že na základě porovnání údajů o dodavatelsko-odběratelských transakcích vykázaných v kontrolním hlášení jiného plátce daně bylo zjištěno, že žalobce nevykázal hodnotu konkrétně specifikovaných uskutečněných zdanitelných plnění. Žalobce byl současně ve výzvě poučen o tom, že „pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů, vzniká mu povinnost podle § 101h odst. 1 písm. c) zákona o DPH uhradit pokutu ve výši 30.000 Kč“. Výzva byl žalobci doručena dne 12.2.2017. Žalobce na výzvu reagoval až dne 20.2.2017, tedy opožděně, přičemž do kontrolního hlášení uvedl základy daně v příslušných položkách ve výši 378 219 Kč a 374 159 Kč.

13. Ústavní soud v nálezu ze dne 6.12.2016, sp.zn. Pl. ÚS 32/15 (dostupný na <https://nalus.usoud.cz>), v bodu 77 uvedl: „Ohledně navrhovateli namítaného neústavního deficitu sankcí spojených s porušením povinností vztahujících se ke kontrolnímu hlášení je v první řadě nutno poukázat na v mezidobí přijatou právní úpravu s účinností od 29. 7. 2016. Nová ustanovení § 101j a 101k zákona o dani z přidané hodnoty byla do zákona vložena již zmíněným zákonem č. 243/2016 Sb. První z nich stanoví, že povinnost uhradit pokutu za dodatečné podání kontrolního hlášení bez výzvy správce daně nevzniká, pokud v daném kalendářním roce nedošlo u plátce k jinému prodlení při podání kontrolního hlášení. Druhé ustanovení umožňuje správci daně zcela nebo zčásti prominout pokutu, jestliže k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit, a to aniž by byl vázán návrhem plátce. Odtud je zřejmé, že hlavní důvody, pro které navrhovatelé pokládají ustanovení § 101h zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb., za protiústavní, tedy fixní sankce bez možnosti jejich prominutí nebo modifikace a s nimi spojená nemožnost správního orgánu individuálně věc posoudit a pokutu moderovat, byly touto novelizací odstraněny. Jediné pokuty, na něž se zmíněné instituty vyloučení vzniku a prominutí pokuty nevztahují, jsou nyní pokuty ukládané správcem daně ve výši do 50 000 Kč plátcům, který na základě výzvy správce daně k odstranění pochybností nezmění nebo nedoplní nesprávné nebo neúplné údaje ani prostřednictvím následného kontrolního hlášení; a dále pokuty ve výši do 500 000 Kč ukládané tomu, kdo nesplněním povinností související s kontrolním hlášením závažně ztěžuje nebo maří správu daní. Z koncepce těchto peněžitých sankcí však vyplývá, že jejich uložení předchází jiné delikt ní jednání plátce či nedostatky v plnění jeho povinností. Navíc se na tyto sankce vztahuje ustanovení § 101h odst. 6 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb., dle kterého při stanovení výše těchto pokut dbá správce daně na to, aby pokuta nebyla v hrubém nepoměru k významu porušené povinnosti a k závažnosti následku pro správu daní; přitom přihlédne zejména k míře součinnosti ze strany plátce. I u těchto sankcí tedy zákon předvídá možnost jejich modrace při zvážení všech okolností vytýkaného porušení povinností ze strany plátce správcem daně. Ústavní soud proto nedospěl k závěru o neústavnosti sankčního mechanismu upraveného ustanovením § 101h zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb.“.
14. Dlužno doplnit, že zákon č. 234/2016 Sb. ve vztahu k prominutí pokuty obsahuje v čl. XXXIV bodu 6 přechodné ustanovení, podle kterého ustanovení § 101k zákona č. 235/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije i v případech pokut podle § 101h odst. 1 písm. b) až d) zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vzniklých přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V případě,

kdy běh lhůty pro podání žádosti o prominutí pokuty započal přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, neskončí běh této lhůty dříve než 3 měsíce ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

15. Ze závěrů, ke kterým dospěl Ústavní soud ve shora uvedeném nálezu, vyplývá, že ustanovení § 101h odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty nelze považovat za neústavní a případné individuální okolnosti toho kterého případu lze zohlednit teprve v řízení o prominutí pokuty.
16. Správní orgány tak nemohly v řízení o udělení pokuty přihlížet k okolnostem namítaných žalobcem, tj. že *„vlastní daňové přiznání bylo na velmi malou částku“, „pokuta drakonicky přesahuje vlastní daň“, „pozdní podání hlášení nezasáhlo podstatným způsobem do možnosti vyměřit daň, případně zkontrolovat daň souvisejících daňových subjektů, protože kontrolní hlášení neobsahovalo žádné významné částky“, „pokuta je neodůvodnitelně nepřiměřená pochybení žalobce, nepřiměřeným způsobem zasahuje do hmotných práv a vymyká se několikanásobně stanovené dani v průběhu několika let“, „okamžitá úhrada je pro žalobce dost obtížně splnitelná bez podstatného zásahu do výživy rodiny“* či *„zohledňovat míru závažnosti pochybení“*.
17. Pokud plátce nepodá kontrolní hlášení na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení ve stanovené lhůtě, nemůže správce daně na základě ustanovení § 101h odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty rozhodnout jinak, než uložit pokutu ve výši 30 000 Kč. Předmětné ustanovení ani jiné ustanovení neumožňuje při rozhodování přihlížet k jakýmkoli jiným skutečnostem, než k tomu, zda byla či nebyla dodržena stanovená lhůta. Stejně tak není možné uložit pokutu v jiné výši než ve výši 30 000 Kč, tedy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu výši uložené pokuty moderovat.
18. Takové právo nepřisluší ani soudu. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Vzhledem k tomu, že v nyní souzené věci byl trest stanoven v jediné možné výši, přičemž k této výši Ústavní soud ve shora uvedeném nálezu výslovně uvedl, že *„nelze odhlédnout od skutečnosti, že pokuta ve výši 30 000 Kč nepředstavuje pro plátce povinného podat kontrolní hlášení nadmíru velké břímě“*, nelze objektivně dospět k závěru o zjevné nepřiměřenosti výše uložené pokuty a přistoupit tak k upuštění od trestu nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených. Zákon současně nestanoví žádné rozmezí výše sankce, a proto zde nejsou ani žádné *„meze zákonem dovolené“*, ve kterých by se soud mohl při snížení trestu pohybovat.
19. Pokud jde o žalobcem obecně tvrzené *„proklamace Ministerstva financí a Generálního finančního ředitelství“*, je nezbytné uvést, že tyto nejsou způsobilé jakkoli měnit platné a účinné právní předpisy. Žalobci nic nebránilo, aby konkrétní skutkové okolnosti svého případu uplatnil v řízení o prominutí pokuty, a pokud tak učinil, jak tvrdí, a nebyl úspěšný, mohl takové negativní rozhodnutí napadnout žalobou u soudu. V nyní souzené věci soud nepřezkoumává zákonnost rozhodnutí o neprominutí uložené pokuty, a proto nemůže přihlížet k tvrzené nezákonnosti takového rozhodnutí.

VI.

Rozhodnutí soudu

20. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

21. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. května 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu